Ἔτος 18ον — Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 23 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1905 — Ἀριθ. 820

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' κάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς

Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς κ.κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρ εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶ
Κ" ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπ ὑμενα ἡμῖν χειρό γραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δσ ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγρα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμον τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶν δεκτά. - Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶ εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυν σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσ γραμματοσημον 50 λεπτῶ πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταιν

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ὀλίγην ἀγάπην. — Στοχασμοὶ τῆς Χαραυγῆς (ἀπὸ τὴν Ἀσάλευτη Ζωή, τὸν νέον τόμον ποιημάτων τοῦ κ. Κωστῆ Παλαμᾶ).— Φιλολογικὴ γυναικεία κίνησις : Ἡ κ. Heuri de Reguier (κατὰ τὸ Γαλλ. ὑπὸ δος Εἰρήνης Νικολαΐδου).—Χωρὶς ὄνομα (ὑπὸ κ. Κ. Παρρέν).—Ἡ ἀτομικότης εἰς τὰ ζωγραφισμένα φορέματα (ὑπὸ Παρισινῆς). — Πρωτοχρονιάτικαι σκέψεις (ὑπὸ δος Μόσχας Μπίστη.—Βιβλία.—Διαλέξεις.—Ἀλληλογραφία. - Συνταγή.—Εἰδοποιήσεις.—Ἐπιφυλλίς : Ὁ Νέος Ραββὶ (ὑπὸ δος Μαρίας Πινέλη).

ΟΛΙΓΗΝ ΑΓΑΠΗΝ

Τὰς ἡμέρας αὐτάς, ὅπου ἡ εὐθυμία καὶ ἡ χαρὰ βασιλεύουν παντοῦ, ὅπου ἡ νεότης χορεύει, τραγουδεῖ, διασκεδάζει, ὅπου μία μεγάλη πνοὴ ἀγάπης, φαίνεται ὡς νὰ πνέῃ καὶ εἰς τὰ μέγαρα τῶν πλουσίων καὶ εἰς τὰς καλύβας τῶν πτωχῶν, τὰς ἡμέρας αὐτὰς ἡ φιλανθρωπία ἡ ἐπισήμως διωργανωμένη ἀπευθύνεται καὶ αὐτὴ πρὸς τοὺς εὐτυχεῖς, πρὸς τοὺς πλουσίους, πρὸς τοὺς νέους, πρὸς τοὺς ἰσχυροὺς καὶ λέγει.

Δώσατε ὀλίγην ἀγάπην καὶ πρὸς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν καμμίαν εὐτυχίαν καὶ καμμίαν χαράν. Δώσατε ὀλίγον οἶκτον καὶ ὀλίγην συμπάθειαν. Ἡμεῖς δὲν σᾶς ἐπιδεικνύομεν πληγὰς εἰδεχθεῖς, μέλη ἀκρωτηριασμένα, ράκη βρωμερὰ ἐπάνω εἰς ἀμόρφους ὄγκους, ἀλλ' οὔτε μὲ κλαυθμηρισμοὺς καὶ κουραστικὰς εὐχὰς καὶ ὅρκους εἰς ἀγαπητά σας πρόσωπα σᾶς ζητοῦμεν τὸν ὀβολόν σας. Ἡμεῖς δὲν διακόπτομεν τοὺς εὐτυχεῖς ρεμβασμούς σας, ὅταν ἀμέριμνοι διέρχεσθε τὰς ὁδούς, ὡς ὁ κόσμος ὅλος νὰ σᾶς ἀνήκῃ.

Ἡμεῖς κρύπτομεν μακρὰν ἀπὸ τὰ περιχαρῆ βλέμματά σας τὴν δυστυχίαν, καὶ κλείομεν τὸν πόνον καὶ τὴν συμφορὰν εἰς ἀπόκεντρα τῆς πόλεως σημεῖα, ὅπως κανεὶς στεναγμὸς μὴ φθάσῃ εἰς τὴν ἀκοήν σας, καμμία κραυγὴ ὀδύνης μὴ πλήξῃ τὴν ψυχήν σας, τὴν ἀρεσκομένην νὰ πλέῃ εἰς ὄνειρα εὐδαιμονίας. Τίποτε ἀνιαρόν, τίποτε δυσάρεστον, τίποτε μελαγχολικὸν καὶ ἄπελπι δὲν ἔρχεται νὰ μετριάσῃ τὴν εὐθυμίαν σας, νὰ μειώσῃ τὴν ἀμεριμνησίαν σας, νὰ θέσῃ πρόσκομμα εἰς τὴν συνέχισιν τῶν ἑορτῶν σας.

Ἀπ' ἐναντίας τὴν ἀγάπην σας πρὸς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν καμμίαν εὐτυχίαν καὶ καμμίαν χαρὰν θέλομεν νὰ τὴν δείξετε ἑορτάζοντες, διασκεδάζοντες, εὐθυμοῦντες. Καὶ δι' αὐτὸ σᾶς ἑτοιμάζομεν αἰθούσας βασιλικάς, μέσα εἰς τὰς ὁποίας ὁ χρυσὸς καὶ τὸ μάρμαρον καὶ τὰ κρύσταλλα καὶ ἡ καλλονὴ καὶ ὁ πλοῦτος καὶ ἡ ἀρχοντιὰ εὑρίσκονται ἀδελφωμένα. Μέσα ἐκεῖ μὲ τὸν ἀνώτατον ἄρχοντά μας ἐπὶ κεφαλῆς, μὲ τὸν βασιλικόν του οἶκον πρωτοστατοῦντα, μὲ ὅ,τι εὐγενὲς καὶ ὡραῖον καὶ ἐπίλεκτον ἔχει ὁ τόπος μας, σᾶς προσκαλοῦμεν νὰ ἔλθετε νὰ λάμψετε μὲ τὸ κάλλος σας, νὰ διακριθῆτε μὲ τὴν καλὴν καρδιάν σας νὰ ἐπιδείξετε τὴν καλλαισθησίαν καὶ τὴν χάριν σας, νὰ καμαρώσετε τὰ ὡραῖα ἐνδύματά σας, νὰ προκαλέσετε τὸν θαυμασμόν, νὰ εὐθυμήσετε καὶ νὰ χαρῆτε.

Καὶ ὑπὲρ πᾶν ἄλλο νὰ ἀπολαύσετε τὴν μεγάλην εὐτυχίαν, ὅτι τόσον εὔκολα καὶ εὔθυμα καὶ εὐχάριστα ἐξεπληρώσατε ἓν μέγα καὶ ἀπαραίτητον καθῆκον. Διότι ὅσον ὑλιστικὸν καὶ ἂν παραδεχθῶμεν τὸν αἰῶνα μας, ὅσον ἐγωϊστικὴν καὶ ἂν φαντασθῶμεν τὴν εὐτυχῆ καὶ προαγομένην εἰς ἀνάπτυξιν, πλοῦτον καὶ πρόοδον ἀνθρωπότητα, δὲν ἠμποροῦμεν νὰ τῆς ἀρνηθῶμεν τὴν στοιχειώδη συνείδησιν τῶν πρὸς τοὺς δυστυχεῖς καθηκόντων της. Εἶσθε προνομιοῦχος, εἶσθε μέγας, εἶσθε ἰσχυρός, εἶσθε νέος καὶ ὡραῖος καὶ εὐτυχής. Δικαίωμά σας καὶ χαρά σας. Ἀλλὰ διὰ νὰ εἶσθε ἄνθρωπος, διὰ

νὰ εἶσθε ἄξιος ὅλων αὐτῶν τῶν θησαυρῶν, τοὺς ὁποίους ἡ τύχη, ἢ ἡ διέπουσα τὰ πάντα δύναμις σᾶς ἐδώρησε, πρέπει νὰ ἀναγνωρίσετε ὅτι ἔχετε καθήκοντα, ὅτι ἔχετε ὑποχρεώσεις, ὅτι ἔχετε εὐθύνας ἀπέναντι τῶν δυστυχῶν. Ὅλοι αὐτοὶ εἶναι ἄνθρωποι ὡς σεῖς καὶ ἠμποροῦσαν νὰ ἔχουν ἀξιώσεις καὶ νὰ ἔχουν δικαιώματα ἐπὶ τῆς εὐτυχίας καὶ τῆς χαρᾶς καὶ τοῦ πλούτου, τὰ ὁποῖα σήμερον εἶναι ἰδικά σας. Ἡ τύχη διὰ νὰ δώσῃ εἰς σᾶς πολλά, διὰ νὰ συσσωρεύσῃ πλησίον σας ὅλα, εὑρέθη μὲ κενὰς χεῖρας, ὅταν ἐπέρασεν ἀπὸ κοντά των. Εἰς σᾶς λοιπὸν ἐναπόκειται νὰ ἐπανορθώσετε εἰς τὸ μέτρον τῶν δυνάμεών σας, χωρὶς βεβαίως νὰ στερηθῆτε καὶ νὰ πάθετε, τὰ ἀδικήματα τῆς τύχης. Εἰς σᾶς μένει νὰ ἐνθυμηθῆτε τί εἶπεν ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἦλθε μὲ σύμβολόν του, τὴν ἀγάπην, νὰ ἀνορθώσῃ τὴν πεσοῦσαν ἀνθρωπότητα. Εἰς σᾶς, οἱ ὁποῖοι εἰζεύρετε ὅλα, διότι τὰ ἐδιδάχθητε ἀπὸ τὰ σχολεῖα καὶ ἀπὸ τὰ σοφὰ βιβλία, τὰ ὁποῖα ἔχετε εἰς τὴν διαθεσίν σας, εἰς σᾶς μένει νὰ ἐνθυμηθῆτε ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶναι ἀδελφοί, ὅτι ὁ πτωχὸς καὶ ὁ πάσχων καὶ ὁ δυστυχὴς καὶ ὁ χωλὸς καὶ ὁ τυφλὸς καὶ ὁ ἀνάπηρος ἔχουν μεγάλα καὶ ἀπεριόριστα δικαιώματα ἐπὶ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς συμπαθείας καὶ τῆς συνδρομῆς σας.

Μὲ αὐτὴν τὴν γλῶσσαν τὴν εἰλικρινῆ, τὴν χριστιανικήν, τὴν φιλαδελφικὴν καὶ δικαίαν ἀπευθύνεται σήμερον πρὸς ὑμᾶς τὸ Ἄσυλον τῶν Ἀνιάτων. Καὶ σᾶς ζητεῖ μέσα εἰς τὰ τόσα ἔξοδα, ὅπου κάμνετε διὰ νὰ ἀκούσετε μίαν ὡραίαν μουσικὴν συναυλίαν, ἢ διὰ νὰ διοργανώσετε μίαν ἀπογευματινήν, ἢ διὰ νὰ πανηγυρίσετε μίαν ἡμέραν ἑορτῆς νὰ συμπεριλάβετε καὶ τὴν δαπάνην τῆς μεταβάσεώς σας εἰς τὸν χορόν, τὸν ὁποῖον διοργανόνει τὴν προσεχῆ Παρασκευὴν εἰς τὸ Foyer τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου.

Εἶναι γνωστὴ ἡ ἐπιτυχία, τὴν ὁποίαν ἔχει κατ' ἔτος ὁ χορὸς αὐτός, ὁ ὁποῖος ἂν καὶ ἐπίσημος, φέρει ὅμως ἐν ταυτῷ οἰκογενειακὸν χαρακτῆρα. Ἴσως, διότι οἱ διασκεδάζοντες αἰσθάνονται ὡς ἕνα μεταξύ των ἠθικὸν σύνδεσμον, ὡς μίαν ψυχικὴν εὐχαρίστησιν, ἀπορρέουσαν ἀπὸ τὴν βεβαιότητα ὅτι ἡ ἰδική των ἀπόλαυσις ἔχει τὸν ἀντίκτυπόν της τὸν εὐτυχῆ εἰς τόσα ἀπόκληρα πλάσματα, τῶν ὁποίων ἡ ἄνετος καὶ ἥσυχος ζωὴ ἐξασφαλίζεται δι' ἓν ἀκόμη ἔτος. Ἴσως διότι τὸ αἴσθημα τῆς ἠθικῆς καὶ κοινωνικῆς ἀλληλεγγύης, τὸ ὁποῖον ἐνυπάρχει φύσει εἰς ὅλους μας, ἱκανοποιούμενον, σκορπίζει εἰς ὅλων τὰ πρόσωπα μίαν ἄδολον καὶ εἰλικρινῆ εὐχαρίστησιν, καὶ γεννᾶ μίαν εὐθυμίαν φυσικήν, γενναίαν, εὐθυμίαν, ἡ ὁποία φέρει τὴν σφραγῖδα τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἐκπληρώσεως ἑνὸς ὡραίου καὶ εὐγενοῦς καθήκοντος.

ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ ΤΗΣ ΧΑΡΑΥΓΗΣ

Ποιὸς εἶσ' ἐσὺ ποῦ μὲ ξυπνᾷς πρωΐ; Δὲν εἶσαι ἡ διάνα,
Γλυκολαλοῦσα τὴν τραχειὰ τοῦ στρατιώτη ζωή·
Δὲν εἶσαι ἡ ὀργοσάλευτη θρησκευτικὴ καμπάνα,
Δὲν εἶσαι ἀνθρώπου μίλημα, μηδὲ πουλιοῦ φωνή·
Κάποια στὸ δρόμο βήματα βαριὰ εἶστ' ἐσεῖς. Τὴ Σκέψη,
Τὸ Φῶς, τὸν Ἦχο φέρνετε, τριάδα μου ἱερή.
Τί ἂν εἶστε σκλάβου ξύπνημα ποῦ τρέχει νὰ δουλέψῃ;
Τί ἂν εἶστε ἀσώτου γύρισμα ποῦ πάει νὰ κοιμηθῇ;
Εἴτανε τἄνθια μετρητά, τὰ κρίνα εἴτανε λίγα,
Καὶ νὰ θερίσω ὠρέχτηκα τὸν κρινοθησαυρό,
Κι' ὅλα τὰ κρίνα μάτιασα κι ὅλα τὰ κρίνα πῆγα
Στὸν πλούσιο κῆπο νὰ βρω τα καὶ νὰ τἀγκαλιαστῶ.

Στὸν κῆπο μοῦ γελούσανε τὰ ρόδα, οἱ μενεξέδες
Κάτου ἀπὸ πέπλους μοῦ ἔστελναν δροσοχαιρετισμούς.
Καὶ πέρασα. Οἱ ἀμύριστοι στοχαστικοὶ πανσέδες
Μὲ κύταζαν, ἀσάλευτοι. Καὶ στάθηκα σ' αὐτούς.

Στὸ μνηματάκι σου ἄνοιξε τὸ ρόδον, ὦ γλυκέ μου!
Τὸ χέρι κάνει ν' ἁπλωθῇ σιὸ ρόδο, δὲ μπορεῖ·
Κάνει νὰ τρέξῃ ἀπάνου του τὸ πέρασμα τοῦ ἀνέμου,
Δειλὸ φιλάκι γίνεται, καί, πρὶν τὸ γγίξῃ, σβεῖ.

Στὸ φῶς οἱ ἀνθοὶ σὰν ἐκκλησιᾶς φεγγοβολοῦνε φῶτα
Κ' οἱ πεταλοῦδες ἀέρινες μεθοῦν σὰν εὐωδιές.
Στὸν κῆπο τὸν ἀπόμερο δὲν ἤρθα καθὼς πρῶτα
Γιὰ τὰ φεγγοβολήματα καὶ γιὰ τὶς εὐωδιές.
Ἤρθα πρὸς τὰ τρεξίματα κ' ἤρθα πρὸς τὰ παιγνίδια
Κ' ἤρθα πρὸς τὰ χαμόγελα τῶν ὄμορφων παιδιῶν
Ποῦ κάνουν σὰν πλατὺ οὐρανὸ τὰ ὁλόχλωρα στρωσίδια
Καὶ δείχνονται σὰ θάματα στὰ μάτια τῶν ἀνθῶν.

Ἀπὸ τὴν Ἀσάλευτη Ζωὴ τὸν νέον τόμον ποιημάτων τοῦ κ. **Κ. Παλαμᾶ**.

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Η ΚΥΡΙΑ HENRI DE REGNIER

Μεταξὺ ὅλων τῶν γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι πρὸ τριῶν ἢ τεσσάρων ἐτῶν, ἐφανέρωσαν εἰς τὴν φιλολογίαν πρωτότυπον τάλαντον, ἡ κυρία Henri de Regnier κατέχει θέσιν ἐξέχουσαν. Κόρη τοῦ κυρίου de Heredia, τοῦ μεγάλου ποιητοῦ τῶν *Τροπαίων*, ἀνετράφη μὲ τὴν λατρείαν τῶν γραμμάτων. Τότε ὅπου ἐκατῴκει εἰς τὴν ὁδὸν Βαλζὰκ ὁ κύριος Heredia ἐδέχετο κάθε σάββατον, ὅπως καὶ σήμερον ἀκόμη, ποιητάς, ἱστορικούς, μυθιστοριογράφους. Ἀπὸ μικρὸν παιδὶ ἔμαθε εἰς τὴν πατρικὴν οἰκίαν ν' ἀγαπᾷ τὴν εὐμορφιὰ τῶν λέξεων, τῶν φράσεων καὶ τῶν ρυθμῶν. Ἔγεινε φυσικὰ ποιήτρια.

Μήπως ἀφοῦ κατήγετο ἀπὸ τὰς Ἀντίλλας, δὲν ἦτο ἀπὸ τόπον, ὁ ὁποῖος κλίνει εἰς τὰ ὄνειρα καὶ τὴν ποίησιν; Ὑπανδρεύθη ἕνα ποιητήν, τὸν Henri de Regnier, ὁ ὁποῖος ἀφοῦ ἦτο ὁ ἀναμφισβήτητος διδάσκαλος τῆς νέας σχολῆς, τῆς ἐλευθερίας τοῦ στίχου, ἔμελλε νὰ γίνῃ ἕνας ἀπὸ τοὺς πλέον λεπτοὺς καὶ τοὺς πλέον εὐαισθήτους μυθιστοριογράφους τῆς σήμερον. Ἡ κυρία Regnier ἔγραφε στίχους· ἔψαλλε μὲ ὄφος ὡραῖον τὴν ἀγάπην τῆς ζωῆς, τὸν φόβον τοῦ θανάτου, τὰ θέλγητρα τῶν Παρισίων, ἐνθουσιασμένη ἀπὸ τὸ ἐναλλάσσον θέαμα τῆς φύσεως, τρομαγμένη ἀπὸ τὴν συντομίαν τοῦ χρόνου, τὸν ὁποῖον ἔχομεν διὰ νὰ διασκεδάσωμεν. Μὴ φροντίζουσα διόλου διὰ τὴν φήμην, τὰ ἐδημοσίευσεν εἰς τὴν *Ἐπιθεώρησιν τῶν δύο Κόσμων*, ὑπογράφουσα αὐτὰ μὲ τρεῖς ἀστερίσκους καὶ ἠρνεῖτο ἀκόμη νὰ δημοσιεύσῃ ὅλα εἰς ἕνα τόμον, ὡς νὰ τὰ ἐθεωροῦσε χωρὶς ἀξίαν.

Ἐν τούτοις κατὰ τοὺς πρώτους μῆνας τοῦ 1903, ἤρχισαν νὰ κάμνουν λόγον εἰς διαφόρους αἰθούσας τῶν Παρισίων, δι' ἕνα μεγάλο διήγημα, τὴν *Ἄστατον*, τὸ ὁποῖον ἐδημοσιεύετο εἰς τὴν *Ἐπιθεώρησιν τῶν Παρισίων* μὲ τὴν ἄγνωστον ὑπογραφὴν Gerard d' Houville, ἐπαινοῦσαν πολὺ τὴν κομψότητα τοῦ ὕφους, τὴν λεπτότητα τῆς ψυχολογίας, τὴν περιγραφικὴν χάριν.

Τὸ μυστήριον ἔγινε πολὺ γρήγορα γνωστόν, τὸ ψευδώνυμον αὐτὸ ἔκρυπτε τὸ ὄνομα τῆς κυρίας de Regnier.

Τὸ ἔτος αὐτὸ ἦτο ἐξαιρετικῶς γόνιμον εἰς γυναικεῖα βιβλία. Ἡ κυρία Marcelle Tinayre ἐξέδωκε τὸ σοβαρὸν καὶ φλογερὸν μυθιστόρημά της ἡ *Οἰκία τοῦ Ἐγκλήματος*· ἡ κυρία Noailles τὴν *Νέαν Ἐλπίδα*, τὴν σκληροτέραν καὶ θορυβωδεστέραν ἐξομολόγησιν· ἡ κυρία Colette Willy τοὺς θαυμασίους *Διαλόγους τῶν Ζώων*. Ἡ *Ἄπιστος* εἶχε θρίαμβον γρήγορον καὶ διαρκῆ.

Ὅσοι δὲν ἐγνώριζαν τὴν συγγραφέα ἤθελαν νὰ τὴν γνωρίσουν, καὶ ἐκεῖνοι ὅπου τὴν ἐγνώριζον, ἔδιδον πληροφορίας εἰς τοὺς ἄλλους μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν.

Ἦτο νέα, εἶχεν ἕνα ἀγοράκι τὸ ὁποῖον ὠνομάζετο Tigre. Ἦτο, ὑψηλή, λεπτή, καὶ εὐλύγιστος μὲ μικρὸν μελαγχροινὸν πρόσωπον, μὲ ματια μαῦρα καὶ ζωηρά, μὲ χέρια θαυμάσια διὰ τὴν λεπτότητά των, μὲ ὄφος μυστηριῶδες. Ἔκαμε τὸ πρῶτον μυθιστόρημά της, χωρὶς νὰ κάμῃ λόγον εἰς κανένα. Ὁ κύριος de Regnier δὲν ἐγνώριζε τίποτε, ἐπίσης καὶ ὁ πατέρας της.

Ἐλάτρευε τὰ ἄνθη, τὰ ἀρώματα, τὰ βιβλία, τὰ κομψοτεχνήματα, δὲν ἦτο ρομαντική, ἀλλὰ θετική. Αὐτὴ ἐν τούτοις δὲν ἐμεθύσθη διόλου ἀπὸ τὴν δόξαν αὐτήν, ἔφυγε διὰ τὴν Ἰταλίαν, ἐπανῆλθε εἰς τὴν Γαλλίαν, ἐπέρασε τὸ καλοκαῖρι εἰς παραθαλάσσιον ἐξοχήν, ἔφυγε καὶ πάλιν διὰ τὴν Ἰταλίαν, ἐργαζομένη εἰς τὴν *Δούλην*, τὸ σύντομον αὐτὸ μυθιστόρημα τὸ ὁποῖον πρὸ ὀλίγου ἐξεδόθη.

Δὲν πρέπει νὰ παύωμεν νὰ ἐπαινοῦμεν τοὺς σπανίους συγγραφεῖς τῶν χρόνων μας, οἱ ὁποῖοι σέβονται τὴν γαλλικὴν γλῶσσαν.

Ἡ κυρία de Regnier εἶνε ἀπὸ αὐτούς.

Οἱ μεγαλείτεροι ἀπὸ τοὺς μυθιστοριογράφους καὶ ποιητὰς εἰς τὴν Γαλλίαν, ἐκείνων ὅπου τὰ βιβλία μένουν τὸ αἰώνιον ἀντικείμενον θυμασμοῦ, ἐξέφρασαν μὲ τὰς λέξεις, τὰς πλέον συνήθεις τὰ βαθύτερα αἰσθήματα, τὰ πλέον διάφορα, τὰ πλέον λεπτά. Σαφήνεια καὶ ἁρμονία, αὐτὰ εἶνε τὰ κύρια χαρακτηριστικὰ τῶν ἔργων των. Τίποτε δὲν εἶνε εὐκολώτερον παρὰ νὰ παρακολουθήσῃ τις διὰ μέσου τῆς γαλλικῆς φιλολογίας· παρὰ τὰς ἐπικινδύνους προσπαθείας μερικῶν ταλάντων κακῆς πρωτοτυπίας, τὴν διαρκῆ νίκην των: εἶνε οἱ πλέον ἀληθεῖς ἀντιπρόσωποι τοῦ γαλλικοῦ πνεύματος.

Ἡ κυρία de la Fayette, ὁ Ρακίνας, ὁ Βολταῖρος καὶ λοιποὶ σύγχρονοί των ἕως τὸν Renan καὶ τὸν Anatole France, ὁποία μακρὰ σειρὰ ἐνδόξων καλλιτεχνῶν, οἱ ὁποῖοι ἀγαποῦσαν τὴν ἀκριβολογίαν, τὴν χάριν καὶ τὴν ἁρμονίαν! Ὀφείλομεν νὰ προσθέσωμεν εἰς τὰ τόσα ὀνόματα καὶ τὸ ὄνομα τῆς κυρίας de Regnier. Εὑρίσκουν ἴσως τινὲς ὅτι ἡ ὑπόθεσις τῆς *Ἀστάτου* δὲν εἶνε οὔτε πολὺ νέα, οὔτε πολὺ παθητικὴ καὶ ὅτι ἡ Ἰουλιέττα ἔχει ἄδικον νὰ θαυμάζῃ τόσον ζωηρῶς τὰς ἀρκετὰ κοινὰς περιπετείας αἱ ὁποῖαι τῆς συμβαίνουν. Ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον πρέπει ν' ἀναγνωρίσωμεν, ν' ἀγαπήσωμεν καὶ νὰ ὑπερεπαινέσωμεν εἰς τὸ βιβλίον αὐτό, εἶνε τὸ ὕφος, τὸ θελκτικώτατον, λεπτότατον καὶ ἁπλοῦν. Ποτὲ δὲν ἐγράφη τι μὲ πλέον θείαν εὐκολίαν.

(Ἀπὸ τὸ γαλλικόν). **Εἰρήνη Νικολαΐδου**

ΧΩΡΙΣ ΟΝΟΜΑ

Ἡ κ. Δήμου ἀπεσύρθη εἰς τὸ δωμάτιόν της καὶ ἤρχισε νὰ ἀλλάξῃ τὸ καθημερινόν της φόρεμα μὲ ἐνδυμασίαν ὑποδοχῆς. Ἐφαίνετο ἀνήσυχος, νευρική, ταραγμένη. Ἐὰν δὲν ἐσκέπτετο ὅτι ὤφειλε νὰ δεχθῇ ξένους καὶ ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ φανῇ κλαμένη θὰ ἔκλαιε. Αἴφνης θόρυβος, γέλοια, ὁμιλίαι ζωηραὶ ἠκούσθησαν εἰς τὴν εἴσοδον. Πέντε ἓξ παιδάκια, τρεῖς τέσσερες νέαι γυναῖκες ἔκαμναν ἔφοδον εἰς αὐτὸ τὸ δωμάτιόν της, ἐνῷ εἰς τὴν εἴσοδον ἔβγαζαν τὰ ἐπανωφόριά των καὶ ἐκρεμοῦσαν τὰ καπέλλα των οἱ κύριοι, οἱ ὁποῖοι τὰς ἐσυνώδευαν.

Ἤλθαμε 'νωρίς, δὲν τὸ ἔλεγα ἐγώ, εἶπεν ὁ γεροντότερος, ἐνῷ εἰσήρχετο εἰς τὴν τραπεζαρίαν. Ἡ Ἑλένη οὔτε δὲν ἐντύθηκε, ἀκόμη.

Καὶ βέβαια δὲν εἶναι κἂν πέντε, εἶπεν ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύω ἄνδρας, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἔλθει μαζῆ του. Μὰ αὐτὰ τὰ παιδιὰ ποιὸς μποροῦσε νὰ τὰ κρατήσῃ.

Τί πειράζει, εἶπεν ἡ μία ἀπὸ τὰς κυρίας, ἡ ὁποία ἐξήρχετο ἀπὸ τὸ δωμάτιον τῆς κ. Δήμου. Μήπως εἴμεθα ξέναι; Καλλίτερα μάλιστα ποῦ ἤλθαμεν διὰ νὰ τὴν βοηθήσωμεν λίγο καί, τὴν ζωντανέψωμεν, ἐπρόσθεσε. Ἔχει ἕνα πρόσωπον κατεβασμένον, σὰν νὰ γυρίζῃ ἀπὸ κηδείαν.

Τὰ παιδιὰ ἔτρεχαν καὶ μὲ φωνὲς καὶ πηδήματα ἔκαμαν τὴν ἔφοδόν των εἰς τὴν τραπεζαρίαν. Ἦσαν δύω ἀγοράκια ἓξ καὶ ὀκτὼ ἐτῶν καὶ τέσσερα κοριτσάκια ἀπὸ τριῶν ἕως ἑπτὰ χρόνων.

—Ἐγὼ δὲν εἶδα πουθενὰ τίποτε, εἶπε ὁ μεγαλήτερος, ἕνας ζωηρὸς μελαγχροινός, μὲ ὡραῖα καὶ φωτοβόλα 'μάτια, πρὸς τὴν ἀδελφήν του, μίαν λεπτὴν καὶ ξανθὴν μικρούλαν, ἡ ὁποία ἐφαίνετο ὡς ἀπογοητευμένη καὶ πεισμωμένη.

Καὶ ὅμως ἡ νταντὰ τὸ εἶχε ἰδεῖ τὸ Δένδρο, ποῦ τὄφερναν· καὶ ἡ θεία Ἑλένη τῆς ἐρώτησεν ἂν ἔχω ἀκόμη τὴν μεγάλη μου τὴν κούκλα. Ἡ νταντὰ μοῦ ἐξήγησεν, πῶς τὴν ἐρώτησε, γιὰ νὰ ξέρῃ, ἂν πρέπῃ νὰ μοῦ ἀγοράσῃ κούκλα ἢ τίποτε ἄλλο.

Τὰ μικρότερα παιδάκια ἐτριγύρισαν τὰ δύω μεγάλα καὶ τὰ ἤκουαν μὲ προσοχήν. Θέλω καὶ 'γὼ κούκλαν, θέλω κούκλαν ἤρχισε νὰ κλαίῃ τὸ μικρὸ κοριτσάκι ἕως τριῶν χρόνων.

Ὁ γέρων κύριος ἐσηκώθη καὶ 'πῆρε τὸ μικρὸν εἰς τὰ χέρια του καὶ ἄρχισε νὰ τὸ χορεύῃ καὶ νὰ τὸ χαϊδεύῃ μὲ τρυφερὰ λόγια. Τὸ παιδὶ ὅμως ἐξηκολούθει νὰ κλαίῃ. Τί κούκλαν θέλει καὶ δὲν τοῦ τὴν δίδετε κακόπαιδα, εἶπεν ὁ παπποῦς πρὸς τὰ μικρά.

Θὰ σοῦ δώσω ἐγώ, μπεμπούλα μου, ὅτ,ι θέλεις, εἶπε ἡ κ. Δήμου, ἡ ὁποία εἰσήρχετο ἐκείνην τὴν στιγμήν, καταγινομένη νὰ στερεώσῃ ἀκόμη μὲ καρφίτσες ἕνα φιόγκον ἀπὸ ντανταέλας ἐπάνω εἰς τὸν μποῦστο της. Καὶ ἔτρεξεν ἀμέσως εἰς τὸ μπουφὲ καὶ ἔβγαλεν ἀπὸ τὸ συρτάρι ἕνα ἀσημένιο κανιστράκι μὲ μπομπόνια καὶ σοκολάτες καὶ ἔδωσε πρῶτα εἰς τὸ μικρὸ καὶ ἔπειτα καὶ εἰς τὰ ἄλλα τὰ μεγαλήτερα.

Καλέ, οὔτε καλὴ 'σπέρα δὲν σᾶς εἶπα, εἶπε δίδουσα τὸ χέρι εἰς τοὺς δύω ἀδελφούς της. Μὰ ξέρετε δὲν 'μπορῶ ν' ἀκούω τὴν μπεμπούλα νὰ κλαίῃ. Παπποῦ, θὰ σὲ κουράσῃ, ἄφησέ την πειὰ κάτω, εἶπε στρεφομένη πρὸς τὸν γέροντα.

Τὰ παιδιὰ μετροῦσαν τὰ μπομπόνια των καὶ ὅλα ἔβλεπαν μὲ κάποιον φθόνον τὴν μικρούλαν, ἡ ὁποία εἶχε καὶ εἰς τὰ δυώ της χέρια.

Ὁ Ἀνδρέας δὲν ἦλθεν ἀκόμη καὶ φοβοῦμαι μήπως ἔχῃ πάλιν ἀπόψε καρμιὰν δυσάρεστον συνάντησιν, εἶπεν ἡ Ἑλένη. Οἱ δύω νέοι ἀντήλλαξαν βλέμμα ἀνήσυχον συνενοήσεως, ἐνῷ ὁ παπποῦς ἠρώτησε μὲ τρόπον παράξενον: Τί δυσάρεστος συνάντησις θὰ εἶναι αὐτή.

Ἡ κ. Δήμου, ἡ ὁποία ἐτακτοποιοῦσεν ἐπάνω εἰς τὰ μπουφὲ διάφορα σερβιρίσματα τοῦ τεΐου, δὲν ἀπήντησεν, ἐνῷ ἡ μία ἀπὸ τὰς νέας κυρίας ἡ ὁποία, εἶχεν εἰσέλθει τώρα καὶ αὐτὴ ἀπὸ τὸ πλαϊνὸν σαλόνι, ἀπήντησε.

Αἴ! δὲν ξέρουμε τὰ δυσάρεστα αὐτῶν τῶν ἡμερῶν: κάποιος φίλος ποῦ θὰ θέλῃ δανεικὰ ἢ κάποιος ποῦ θὰ ἔπαιξε καὶ ἔχασε καὶ γυρεύει σύντροφον γιὰ τὸ μπάγκο.

Ἐγὼ ἄναψα ὅλα μέσα, ἀλλὰ ἡ λάμπες σας, Ἑλένη μυρίζουν, εἶπεν ἡ νεωτέρα ἀπὸ τὰς ἐπισκεπτρίας, ἡ ὁποία ὡμοίαζε μὲ τὴν οἰκοδέσποιναν πολύ, ὡς ἀδελφή της ποῦ ἦτο.

Ἡ κυρὰ Μαριγώ! ποῦ εἶναι ἡ κυρὰ Μαριγώ; Ἂς πάῃ νὰ τὰς διορθώσῃ. Εἶναι ἡ μόνη ποῦ ξέρει τὰ καπρίτσια των. Ἔπειτα πρέπει νὰ βάλῃ καὶ κάρβουνα εἰς τὸ σαμοβάρι, γιὰ νὰ πιοῦμε 'μεῖς τσάϊ, πρὶν νὰ ἔλθουν οἱ ξένοι.

Τὰ παιδιὰ εἶχαν ἀκολουθήσει τὴν κυρὰ Μαριγὼ εἰς τὸ σαλόνι. Εἶχαν σταθῆ ὅλα εἰς τὴν σειράν, καὶ ἐφαίνοντο ὡς νὰ ἐζητοῦσαν μὲ τὸ βλέμμα καὶ 'πίσω ἀκόμη ἀπὸ τῆς μπαλκονόπορτες, μήπως ἦτο κρυμμένο τὸ Δένδρον. Καὶ Δένδρον μὲν δὲν ἀνεκάλυψαν πρὸς μεγάλην των λύπην πουθενά, ὅμως τὰ διάφορα ἀγαλματάκια καὶ κομψοτεχνήματα ἐφαίνοντο νὰ τὰ διασκεδάζουν πολύ. Εἰς τὸ σαλονάκι δὲν τοὺς ἐπετρέπετο νὰ εἰσέρχωνται ποτὲ σχεδὸν καὶ δι' αὐτὸ τώρα ὅπως τὸ ἔβλεπαν φωτισμένο καὶ στολισμένο τοὺς ἔκαμνεν ἰδιαιτέραν ἐντύπωσιν.

Αὐτὰ εἶναι παιγνίδια γιὰ μᾶς; ἠρώτησεν ἕνα ἀπὸ τὰ κοριτσάκια μὲ πονηρὸν καὶ ἔξυπνον προσωπάκι, κόρη τοῦ μεγαλειτέρου ἀδελφοῦ τῆς κ. Δήμου.

Ἑτοιμάσου νὰ τὰ πάρῃς, τῆς εἶπεν ὁ μεγαλήτερος ἀδελφός της. Δὲν ξέρεις πῶς ἡ θείτσα Ἑλένη ἔχει παιγνίδια 'στὴ σάλα της γιὰ ἔπιπλα. Δὲν ἄκουσες τὴ μαμά, ποῦ τῶλεγε προχθὲς τοῦ μπαμπᾶ;

Ἡ κυρὰ Μαριγώ, ἡ ὁποία ἄκουσε τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ παιδιοῦ ἔγεινε κατακόκκινη ἀπὸ τὸν θυμόν της. Ἄμ τὴν ξέρω ἐγὼ τί φεῖδι εἶναι ἡ μητέρα σας, ἐμουρμούρισε μέσα εἰς τὰ δόντια της. Καὶ ὡς ἐκδικουμένη τὴν μητέρα εἰς τὰ παιδιά, ἅμα ἐτακτοποίησε τῆς λάμπες, τὰ ἔσπρωξε καὶ τὰ ἔβγαλεν ἔξω μὲ ἀπότομον τρόπον.

Μέσα εἰς τὴν τραπεζαρίαν ὅλα ἦσαν ἕτοιμα. Μία τούρτα ὡραία στολισμένη, ἦτο τοποθετημένη εἰς τὸ μέσον τοῦ μεγάλου τραπεζιοῦ, ἕνα σερβίτσιο τσαϊοῦ Κινέζικο ἐλαμποκοποῦσε ζωγραφισμένο μὲ διάφορες εἰκόνες καὶ λεπτὸ τόσον ποῦ ἐνόμιζε κανείς, ὅτι καὶ ἂν τὸ ἀγγίζαν μόνο θὰ ἔσπαζε. Βαζάκια μὲ ἄνθη ἦσαν σκορπισμένα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἀνάμεσα εἰς τὰ ἀσημένα πιάτα ποῦ ἦσαν γεμάτα ἀπὸ κάθε εἶδος μπισκότα καὶ γλυκίσματα.

Δύω μεγάλες πιατέλες κουραμπιέδες, μία ἄλλη γεμάτη κατταΐφι, πλῆθος ἀπὸ μποτιλάκια μὲ κονιὰκ καὶ ροῦμι καὶ λικὲρ διάφορα.

Μόλις τὰ παιδιὰ ἀντίκρυσαν τὸ θέαμα αὐτὸ ἤρχισαν νὰ ζητοῦν ἀπ' ὅλα. Καὶ θὰ ἔκαμναν βεβαίως ἔφοδον, ἐὰν δὲν ἄνοιγεν ἡ πόρτα καὶ δὲν ἤρχοντο ἄλλαι κυρίαι μὲ τὰ παιδάκια των.

Ἡ κ. Δήμου ὑπεδέχθη τὰς νέας ἐπισκεπτρίας καὶ τὸ κόκκινο σαλόνι, εἰς τὸ ὁποῖον τοὺς ἠκολούθησαν καὶ ὁ πατέρας της, ὁ παπποῦς, ὡς ἐσυνείθιζε νὰ τὸν ὀνομάζῃ ἀφότου εἶχεν ἀποκτήσει ἐγγόνια, ἡ ἀδελφή της μὲ τὰς οἰκογενείας των καὶ ἡ νεωτέρα της ἀδελφή.

Μετὰ τὰς πρώτας ἀνταλλαγείσας φιλοφρονήσεις ἡ μία ἀπὸ τὰς ἐπισκεπτρίας εἶπεν ἀφελῶς καὶ μὲ τὸν φυσικώτερον τρόπον εἰς τὴν οἰκοδέσποιναν: Δὲν σᾶς ἐρωτῶ γιὰ τὸν κύριο σας, γιατὶ τὸν ἀπαντήσαμεν τώρα συνωδευμένον ἀπὸ μίαν πολύ, πολὺ ὡραίαν κυρίαν. Ἀλήθεια θὰ εἶναι βέβαια καμμία ξένη καὶ ἴσως θὰ μᾶς τὴν γνωρίσετε ἀπόψε;

Ἡ κ. Δήμου ἠσθάνθη διὰ μιᾶς ὅλον τὸ αἷμα της νὰ ἀνεβαίνῃ εἰς τὸ πρόσωπόν της, ἐνῷ ἡ καρδιά της ἐκτυποῦσε τρομερά.

Μπᾶ! εἶπε μὲ ἀμηχανίαν. Δὲν εἰξεύρω μὲ ποίαν κυρίαν εἶναι, ὅπως δὲν ξέρω καὶ ἂν θὰ ἔλθῃ. Ἡ ἑορτὴ εἶναι γιὰ τὰ παιδιά, καὶ οἱ κύριοι δὲν πολυαγαποῦν τὸν θόρυβον τῶν μικρῶν.

Ἡ κ. Δήμου δὲν ἀμφέβαλλεν ὅτι ἡ ὡραία κυρία ἦτο ἡ παράδοξος ἐπισκέπρια, ἡ ὁποία εἶχε τολμήσει πρὸ ὀλίγου νὰ ἔλθῃ νὰ τὸν ζητήσῃ ἀπειλητικὴ καὶ εἰς αὐτὸ τὸ σπῖτι της ἀκόμη. Ἀλλὰ ποία ἦτο τέλος πάντων ἡ γυναῖκα αὐτὴ καὶ τί δικαιώματα εἶχεν ἐπὶ τοῦ ἀνδρός της.

Αὐτὴ ἡ ἰδέα τὴν ἐβασάνιζε τόσην ὥραν τώρα. Καὶ ἡ ἀνησυχία της ηὔξησεν, ἀφότου ἐπείσθη ἀπὸ τὰ λόγια τῆς ἐπισκεπτρίας της, ὅτι τὸ μῖσος τῆς ξένης ἦτο δι' αὐτὴν μόνον, ἀφοῦ εὑρίσκετο καὶ ἐπεριπάτει ὡς φίλη μὲ τὸν Ἀνδρέαν.

Ἡ μικροτέρα ἀδελφή της εἶχε καθίσει εἰς τὸ πιάνο καὶ ἤρχισε νὰ παίζῃ μίαν πόλκαν, ἐνῷ ἡ νύμφη της ἡ κ. Μηνᾶ, ἐτακτοποιοῦσεν εἰς ζεύγη ὅλα τὰ παιδάκια. Ὁ ἀδελφὸς τῆς νύμφης της, ἕνας νεκρὸς φοιτητής, ὁ ὁποῖος εἶχε φθάσει πρὸ ὀλίγου καὶ ἤκουσε τὴν περὶ τῆς ξένης καὶ ὡραίας κυρίας ὁμιλίαν, ἐπλησίασε τὴν κ. Δήμου καὶ μισοαστειευόμενος, μισοσοβαρὸς τῆς εἶπε: ὄχι δὰ τόση μελαγχολία διὰ τόσον μικρὸν πρᾶγμα. Σεῖς ποῦ καυχᾶσθε ὅτι δὲν καταδέχεσθε κἂν νὰ ζηλεύετε.

Ἡ κ. Δήμου ἐγέλασεν ἕνα ψεύτικο καὶ φιασμένο γέλοιο, μὴ εὑροῦσα πρόχειρον ἄλλην ἀπάντησιν. Ἔπειτα ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν θέσιν της, διὰ νὰ δεχθῆ νέους ἐπισκέπτας, ἤρχισε νὰ σερβίρῃ τσάϊ, νὰ μοιράζῃ μπομπόνια, νὰ ἀνταλλάσῃ πότε μὲ τὸν ἕνα καὶ πότε μὲ τὴν ἄλλην λόγια ἀδιάφορα, φιλοφρονήσεις, ἀπὸ τὰς συνειθισμένας εἰς τὰς συναναστροφάς.

Ἡ πόλκα τῶν μικρῶν ἐτελείωνε καὶ ὁ παπποῦς ὁ ὁποῖος ἀκουμπισμένος εἰς τὴν πόρταν παρηκολούθει κάθε γῦρον καὶ κάθε πήδημα τρελλὸν τῶν ἐγγονιῶν του, τὰ ἐμπόδιζε νὰ περάσουν, ὡς ὡρμοῦσαν ἀπὸ τὴν σάλαν ἱδρωμένα καὶ κατακόκκινα.

Τὰ παιδιὰ ὅμως ἦσαν ἀκράτητα. Εἰς τὴν τραπεζαρίαν τὰ ἐπερίμενεν ἡ σοκολάτα ἀχνίζουσα καὶ ὅλα ἐκεῖνα τὰ γλυκὰ καὶ ἡ τούρτα, τὰ μπισκότα καὶ ἡ καραμέλες, ἀληθινὸν πανηγύρι λαιμαργίας καὶ ἀπολαύσεως. Ὁ παπποῦς ἔτρεξεν ὀπίσω των: Μὴν τοὺς δώσῃς νερό, ἔλεγεν εἰς τὴν κυρὰ Μαριγώ. Εἶναι ὅλα μούσκεμα.

Ἐν τῷ μεταξὺ εἶχαν εἰσέλθει καὶ μερικαὶ μητέρες, αἱ ὁποῖαι ἐχαιρετοῦσαν τὸν γέροντα κ. Μηνᾶν καὶ τοῦ ἔκαμναν κομπλιμέντα διὰ τὴν ἐμορφιὰν τῶν ἐγγονῶν του.

Ὅλα καλά, ἔλεγεν ὁ γέρων. Ἀλλὰ δὲν μοῦ ἀρέσουν αὐτοὶ οἱ χοροὶ τῶν μικρῶν. Εἰς τὸν καιρόν μου τὰ μικρὰ δὲν ἐχόρευαν καὶ οὔτε 'πήγαιναν κάθε 'μέρα περίπατο, καὶ οὔτε καὶ ἐπολύπαιζαν καὶ μάλιστα 'μπροστὰ 'στοὺς μεγάλους. Καὶ ὅμως ὅλοι ἡμεῖς, ὅλη ἡ γενεά μας καὶ γεροὶ ἄνδρες ἐγείναμεν καὶ τὸν δρόμον μας ἐκάμαμεν καὶ αὐξήσαμεν ὅτι ἠὕραμεν ἀπὸ τοὺς γονιούς μας. Τώρα αὐτοὶ οἱ μικροὶ δὲν διαφέρουν καθόλου ἀπὸ τοὺς μεγάλους.

ΤΑ ΖΩΓΡΑΦΙΣΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Αἱ διάφοροι μανίαι ἔχουν καὶ τὰ καλά των. Εἶνε γνωστὴ ἡ μανία τῶν κομψοτεχνημάτων. Εἶνε τοῦ τελευταίου συρμοῦ νὰ περιτρυγίζεται κανεὶς ἀπὸ ὅσο δυνατὸν περισσότερα πράγματα «ἀτομικά». Ριπίδια, δαχτυλίδια, γυαλιὰ καὶ λοιπά.

Μακρυὰ ἀπὸ τὰ ἀντικείμενα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα πωλοῦν κατὰ δωδεκάδας καὶ δὲν ἔχουν ἄλλην ἀξίαν παρὰ τὴν χρηματικήν· πρέπει ἡ «ἀτομικότης» δηλαδὴ τὸ ἰδιαίτερον γοῦστο καλὸν ἢ κακὸν – ἀλλοίμονον, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κακὸ—μιᾶς νοικοκυρᾶς νὰ εὑρίσκεται, εἰς τὴν ἀτελείωτον ἀπειρίαν τῶν πραγμάτων, τὰ ὁποῖα μεταχειρίζεται

Ἐπίπλωσις; ἀτομική! Κοσμήματα; ἀτομικά! Καπέλλα; ἀτομικά! Ποδιὰ τῆς καμαριέρας; ἀτομική! Πόσαι ἀτομικότητες εἰς τὴν ἐποχήν μας, πόσα μεγάλα πνεύματα, τὰ ὁποῖα δύνανται νὰ δώσουν εἰς ὅ,τι ἐγγίσουν κἄτι ἀπὸ τὸ ἐγὼ καὶ πόσον θὰ εὑρισκώμεθα εἰς δύσκολον θέσιν σήμερον νὰ ὁρίσωμεν ποῦ ἀρχίζει ἡ καλαισθησία καὶ ποῦ σταματᾶ ἡ ἔλλειψις της. Ἐὰν ἀτομικότητές τινες, γενικωτέρου χαρακτῆρος, ἀλλ' ὄχι ὀλιγότερον ἐνδιαφέρουσαι, ὁποῖαι εἶνε ὁ ἐπιπλοποιός, ὁ κοσμηματοποιὸς καὶ ἡ ράπτρια δὲν εἶχον τὴν ἰδέαν νὰ δημιουργήσουν διαφόρους τύπους διὰ κάθε πρᾶγμα καὶ νὰ ἐργάζωνται καθημερινῶς μὲ ἐπιτυχίαν εἰς τὸ νὰ κάμνουν νὰ πιστεύουν οἱ πελάται των ὅτι ἔχουν πάντοτε κἄτι νέον καὶ «ἀτομικόν», μὲ τὰς μικρὰς μεταλλαγὰς ὅπου κάμνουν εἰς τὸν γενικὸν τύπον.

Χάρις εἰς τὴν μανίαν αὐτὴν τῆς «ἀτομικότητος ἤρχισε ὁ συρμὸς τῶν ζωγραφιστῶν φορεμάτων. Αἱ γυναῖκες—μερικαὶ τοὐλάχιστον—δὲν ἦσαν εὐχαριστημέναι νὰ μένουν εἰς τὸ φόρεμα, τὸ ὁποῖον τοὺς ἔκαμνεν ἡ ράπτριά των· ἐφοβοῦντο μήπως εὕρουν τὸ ἴδιον ἐπάνω κάτω, μετά τινας ἡμέρας νὰ τὸ φορῇ μιὰ ἄγνωστος, τὸ ὁποῖον θὰ ἦτο σπουδαῖον, ἢ μιὰ φίλη, καὶ αὐτὸ θὰ ἦτο καταστρεπτικόν· ἐζήτησαν κἄτι νέον καὶ εὗρον τὴν ζωγραφικήν.

Καὶ αὐτὸ ὅμως δὲν εἶνε ριζικὸς νεωτερισμός, διότι ὡς ἐνθυμοῦνται αἱ ἀναγνώστριαι, πρό τινων ἐτῶν, ὅταν αἱ Παρισιαὶ ἠθέλησαν νὰ κάμουν ἕνα δῶρον σπάνιον εἰς τὴν ἀτυχῆ βασίλισσαν τῆς Μαδαγασκάρης κατὰ τὴν διάβασίν της ἀπὸ τὸ Παρίσι, ἀπεφάσισαν νὰ τῆς προσφέρουν ἕνα φόρεμα ζωγραφισμένον ἀπὸ μίαν μεγάλην καλλιτέχνιδα, τὴν κυρίαν Μαγδαλινὴν Lemaire. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἶνε νέον εἶνε ὁ στολισμὸς ὁλοκλήρου τοῦ φορέματος μὲ μικρὰ μπουκέτα ἢ ἁπλῶς ἄνθη σπαρμένα, πολὺ ἁπλᾶ, ὥστε κάθε κυρία ἡ ὁποία ζωγραφίζει aquarrella νὰ δύναται νὰ ζωγραφίσῃ τὸ φόρεμά της μόνη καὶ κατόπιν νὰ τὸ δώσῃ εἰς τὴν ράπτριαν, ἂν δὲν ἠμπορῇ νὰ τὸ ράψῃ ἡ ἰδία. Ἐπίσης ἐὰν μία κυρία, ἡ ὁποία ἐπιθυμεῖ νὰ ἔχῃ ἕνα φόρεμα ζωγραφισμένον, ἀλλὰ δὲν γνωρίζει νὰ ζωγραφίζῃ, νὰ δύναται εὐκόλως νὰ τὸ δώσῃ νὰ τῆς τὸ ζωγραφίσουν, ἐκλέγουσα μόνη τὸ σχέδιον καὶ τὰ χρώματα τῶν ἀνθέων. Καὶ οὕτω θὰ εἶνε βεβαία, ἂν ὄχι, ὅτι φορεῖ φόρεμα, τὸ ὁποῖον εἶνε καθαυτὸ δημιούργημα τοῦ πνεύματός της τουλάχιστον, ὅτι θὰ τὸ ἔχῃ αὐτὴ καὶ μόνη. Καὶ τοῦτο εἶνε ὁπωσδήποτε μικρογραφία τῆς ἀτομικότητος.

Ἐκτὸς τούτου ἰδοὺ μία αἰτία πλέον λογική. Ὅπως σήμερον ζωγραφίζουν ὅλα, τὰ μαξιλάρια, τὶς ὀμπρέλλες, τὰ paravents, διατὶ νὰ μὴν ζωγραφίσουν καὶ τὰ φορέματα; Δὲν εἶνε δύσκολον διὰ μίαν νέαν νὰ ζωγραφήσῃ ἕνα φόρεμα μόνη της. Κατ' ἀρχὴν ζωγραφίζουν ἐπάνω εἰς ὅλα τὰ ὑφάσματα, βαμβακερὰ καὶ μεταξωτά. Εἶνε ὅμως πάντοτε προτιμότερα τὰ λεῖα γυαλιστερά.

Ἐὰν πρόκειται δι' ὑφάσματα χονδρὰ καὶ ἄγρια, ἐπάνω εἰς τὰ ὁποῖα πηγαίνουν τόσον ὡραῖα ζωγραφιστὰ στολίδια, τότε ζωγραφίζουν ἰδιαιτέρως ἐπάνω εἰς ἰδικὸν ὕφασμα, τὸ σχέδιον τὸ ὁποῖον ἐπιθυμοῦν νὰ κάμουν, ἔπειτα τὸ κόπτουν μὲ προσοχὴν καὶ τὸ ράπτουν ὁλόγυρα μὲ τέχνην, διὰ νὰ φαίνεται ὅσον τὸ δυνατὸν ὀλιγώτερον ὅτι δὲν εἶνε ζωγραφισμένον ἐπὶ τοῦ ἰδίου ὑφάσματος. Εἶνε δύσκολον νὰ δώσωμεν ἐδῶ πολὺ ἀκριβεῖς συμβουλὰς διὰ τὰ σχέδια, ὅπου πρέπει νὰ ἐκλέξουν διὰ νὰ στολίσουν ἕνα φόρεμα. Τὸ γοῦστο ἑκάστης εἶνε ὁ καλλίτερος κριτής, ἐπίσης πρέπει νὰ ἐξετάζεται τὸ ἀνάστημα, τὸ πάχος, τὸ «πῶς ἐνδύεται» ἑκάστη.

Πολὺ μεγάλη ἁπλότης καὶ στολισμὸς σχεδὸν ἰδιότροπος θὰ ἔχουν τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα εἰς δύο διαφορετικὰ πρόσωπα. Ἐν γένει ὅμως πρέπει νὰ προτιμῶνται τὰ ἁπλᾶ σχέδια, τὰ ἀνοικτὰ χρώματα, τὰ ὁποῖα νὰ σηκόνουν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ μερικὲς πινελιὲς πλέον σκοῦρες, ὅπως αὐτὸ φαίνε-

ται εἰς ἕνα μπουκέτο ἀπὸ τριανταφύλλα, ὅπου οἱ διάφοροι τόνοι τῶν τριανταφύλλων φαίνονται πολὺ καλλίτερα ὅταν θὰ προστεθοῦν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ μερικὰ πράσινα φύλλα. Εἰς τὴν θέσιν ἑνὸς μεγάλου σχεδίου, τὸ ὁποῖον θὰ ἔπιανε ὅλον τὸ ἐμπρὸς μέρος τοῦ φορέματος, ἠμποροῦμεν νὰ βάλωμεν μίαν ὁλόκληρον σειρὰν ἀπὸ μικρὲς γυρλάντες, αἱ ὁποῖαι εἶνε πολὺ ὡραῖαι εἰς τὸ μάτι.

Ἴσως δυνάμεθα νὰ δοκιμάσωμεν νὰ ζωγραφίσωμεν καὶ πουλάκια, ἀλλὰ δὲν νομίζω νὰ εἶνε ὡραῖον· τὸ νέον κατὰ τὴν περίστασιν αὐτὴν εἶνε ἡ ζωγραφικὴ μόνον, ὅπως εἰς ἄλλην περίστασιν μεταχειρίζονται διὰ νὰ γαρνίρουν ἕνα γιακὰ καὶ ἕνα θώρακα τὴν πυρογραφίαν. Δὲν πρόκειται ν' ἀλλάξουν τελείως οἱ διάφοροι τρόποι, τοὺς ὁποίους μεταχειριζόμεθα διὰ νὰ στολίσωμεν τὸ ὕφασμα.

Κάθε κυρία πρέπει νὰ ζητήσῃ, νὰ συνθέσῃ, νὰ σχεδιάσῃ καὶ νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἰδέαν της· καὶ οὕτω θὰ ἔχῃ τὸ *ἀτομικὸν* φόρεμά της καὶ θὰ διατρέχῃ τὸν κίνδυνον νὰ κριθῇ τρεῖς φορὰς ἀπὸ τὸν πλησίον της· δι' αὐτὴν τὴν ἰδίαν κατὰ πρῶτον, διὰ τὸν τρόπον ὅπου ἐζωγράφισε τὸ φόρεμά της, καὶ διὰ τὸν τρόπον ὅπου τὸ φορεῖ. Καὶ οὕτω γίνεται τὸ ζωγραφιστὸν φόρεμα ἡ λυδία λίθος τῶν νέων ὅπου μέλλουν νὰ νυμφευθοῦν, εἰς τὴν ἐκλογὴν τῆς συζύγου των.

Παριδινή

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ

Ἤτανε ἡ ἡμέρα τῆς Πρωτοχρονιᾶς· ἡμέρα ἀναμνήσεων καὶ ὀνειροπολημάτων. Ἄρά γε ὁ νέος χρόνος, τὸν ὁποῖον μὲ τόσην ἀνυπομονησίαν περιμένομεν, τί θὰ μᾶς χαρίσῃ;

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΕΝ ΔΙΗΓΗΜΑ ΑΠΟ ΤΩΝ ΗΜΕΡΩΝ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ

Ο ΝΕΟΣ ΡΑΒΒΙ

— Πολυτίμητε Κύριέ μου, τῷ λέγει αὕτη, διότι εἶσαι πολὺ καταβεβλημένος, καὶ ἡ ὑγρασία τοῦ μέρους σὲ βλάπτει· Ἀλλὰ φρόντιζε διὰ τὴν ὑγείαν σου, μὴ τήκεσαι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον.

— Προτιμότερος ὁ θάνατος ἢ ἡ ζωὴ χωρὶς ἐσέ, Ζαχάρα, ἀπήντησεν ὁ νέος μὲ τόνον ἀπελπιστικόν.

— Ἔχε θάρρος! ἦσε διὰ τὴν Ζαχάραν.

— Καὶ ἐγὼ δὲν θέλω ν' ἀποθάνω! Θέλω νὰ ζήσω διὰ σέ, ὄχι ὅμως νὰ ζῶ χωρὶς ἐσέ. Εἶνε ἀδύνατον πλέον νὰ παραταθῇ αὐτὴ ἡ ζωή, Ζαχάρα μου! Πρέπει νὰ εὕρωμεν τὸ μέσον.

— Ἀλλὰ πῶς; εἶπεν ἡ κόρη, μὲ τὴν συνήθη της χάριν, ἂν καὶ εἶχεν ὀλίγην ἀγωνίαν εἰς τὴν φωνήν.

Ἕνα μόνον δρόμον βλέπω, καὶ αὐτὸς καὶ μόνος εἶνε, εἶπεν ὁ Λάζαρος, ἀπελπιστικῶς πάντοτε. Ὁ ἀρχιερεὺς Ἄννας οὐδέποτε θέλει συγκατανεύσῃ νὰ μοὶ δώσῃ τὴν θυγατέρα του διὰ σύντροφον τοῦ βίου μου. Οὐδεμίαν ἔχω διὰ τοῦτο ἐλπίδα· αἱ ἰδέαι καὶ σκέψεις μας εἶνε ὅλως διόλου διάφοροι τῶν ἰδικῶν του· ἰδοὺ διατί ἔχασα καὶ τὴν ἐλπίδα τῆς ζωῆς, καὶ παρήτησα ἐμαυτόν.

— Πράγματι, ὑπὲρ τὸ μέτρον μοῦ φαίνεσαι ἀπελπις, καὶ πλέον τούτου, ὡς νὰ ἔχασες καὶ τὰς καλὰς τῆς εὐσεβείας ἀργάς σου· ἀλλ' ἡ λαμπρὰ τοῦ ὀνόματός σου σημασία δὲν σ' ἐγκαρδιώνη τουλάχιστον; σὺ ὀνομάζεσαι Λάζαρος. Ἐν τῷ ἐλέει τοῦ Θεοῦ. Τοῦτο ἤδη ἀρκεῖ, ἀγαπητέ.

— Ἀκριβῶς καὶ ἐγὼ τὸν δρόμον τοῦτον ἤθελον νὰ σοῦ ὑποδείξω, λατρευτή, ὅταν ἤρχισα λέγων. Ἐλπίσωμεν εἰς τὸν Θεόν· ὀλίγη γενναιότης ἐκ μέρους σου, καὶ σώζεις τὴν ζωήν μου, καὶ εἰσέρχεσαι εἰς νέαν ζωήν σύ, σύζυγός μου ἔνδοξος, εἰσαγομένη εἰς νέον κόσμον φωτεινόν, τὸν ὁποῖον θέλω συμμερισθῇ ἐγὼ ὁ λατρεύων σε, καὶ ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ὑπὸ τὴν γῆν. Ἄφες τὴν σκιὰν τοῦ ἀρχαίου, τὰς προλήψεις, τὰ δουλικὰ καὶ ταπεινωτικὰ αἰσθήματα σὺ ἡ μεγαλόφρων ἤδη. Μοίρασε τὴν ζωήν σου μαζή μου, ὅπως ἐγὼ θὰ ἐδεχόμην μαζή σου καὶ τὸν θάνατον.

— Καὶ ποίου εἴδους ζωὴ εἶνε αὐτή, καὶ τί θὰ γίνωμεν· εἶπεν ἡ ἀχάρα περίφοβος τώρα.

— Δός μοι τὴν χεῖρα σου ἐν τῷ φανερῷ, ὑπὸ τὰ ὄμματα τῶν ἀνθρώπων, λέγουσα μετὰ παρρησίας: ἀσπάζομαι τὰς δοξασίας τοῦ συζύγου μου, λαμβάνω τὸ ὄνομά του. Τότε σὲ ὁδηγῶ ἀφόβως εἰς τὸν κόσμον, διὰ μέσου τοῦ ναοῦ καὶ τοῦ σμήνους τῶν λευϊτῶν Ἔκλεξε μετ' ἐμοῦ τὴν ἁγιωτέραν τῶν θρησκειῶν, ἀκολούθησε τοὺς ὁπαδοὺς τοῦ σεβαστοτέρου τῆς Ἰουδαίας διδασκάλου, τοῦ ὑπέρ ποτε ἀληθινοῦ προφήτου τοῦ φωτίζοντος τὴν ψυχήν. Ἐλθὲ ν' ἀκούσῃς τὴν διδασκαλίαν του, νὰ μάθῃς τί σημαίνει μετριοφροσύνη πνεύματος καὶ μεγαλεῖον ψυχῆς Ἐλθὲ νὰ ἴδῃς πῶς οἱ ἀπὸ τὰ χείλη του ἐξερχόμενοι λόγοι ὡς ἀκτῖνες φωτεινοῦ ἡλίου εἰσέρχονται εἰς τὸν ἀνθρώπινον νοῦν φέρουσαι τὴν εἰρήνην, τὴν γαλήνην, διδάσκουσαι τὸν σεβασμὸν ἑαυτοῦ καὶ τοῦ πλησίον, ὑπαγορεύουσαι τὴν ἀλληλένδετον εὐτυχίαν τούτου καὶ ἐκείνου.

Δὲν σ' ἐννοῶ. εἶπεν ἡ Ζαχάρα, διακόπτουσα αὐτὸν καὶ ὀπισθοχωρήσασα κατὰ ἓν βῆμα.

Ἐγὼ ὅμως δὲν σκεπτόμουνα τὰ μέλλοντα, αὐτὰ συνηθίζω νὰ τὰ ἀφίνω νὰ ἔρχωνται μόνα των ἢ χαραῖς εἶνε ἢ λύπαις, ἀφοῦ ποτὲ δὲν κατορθώνουμε νὰ τὰ προμαντεύσουμε.

Ἐσκεπτόμουνα τὰ περασμένα, εἰς τὰ ὁποῖα ἀναπαύεται πολλαῖς φοραῖς ὁ νοῦς, γιὰ νὰ ξεχάσῃ ταῖς τωριναῖς στενοχωρίαις καὶ λύπαις τῆς καρδιᾶς.

Ἀφοῦ ἡ μνήμη μου ὠπισθοδρόμισεν ἀρκετά, ἐστάθηκε μὲ μιὰ γλύκα στὰ παιδικά μου χρόνια, ὁπότε χαρούμενοι καὶ εὐτυχισμένοι μαζευόμαστε γύρω στὸ οἰκογενειακό μας τραπέζι, οἱ γονεῖς μας, τ' ἀδέλφια μου κ' ἐγώ.

Μὲ πόση χαρὰ καὶ ἀνυπομονησία περιμέναμε τὴν ἡμέρα αὐτή, ἡμεῖς, τὰ δύο μικρότερα παιδιὰ πρὸ πάντων· ἐγὼ καὶ ὁ μικρούλης ἀδελφός μου ὁ ξανθός μας Βενιαμίν, γιὰ νὰ λάβωμεν τὰ πρωτοχρονιάτικα δῶρα ἀπὸ τοὺς μεγαλείτερούς μας. Ὦ! τί ὤμορφη αὐτὴ ἡ κούκλα ποῦ κουνᾶ τὰ χέρια της! καὶ αὐτὴ ἡ κουζίνα μὲ τὰ μαγειρικὰ σκεύη της. Καὶ οἱ στρατιῶτες τί παλληκαράδες καὶ αὐτοί! καὶ φωναῖς χαρᾶς καὶ παιδικῆς τρέλλας ἀντηχοῦσαν ἀπὸ τὴν μία ἄκρη ἕως τὴν ἄλλη τοῦ σπιτιοῦ μας. Ἔπειτα ἤρχετο ἡ σειρὰ τῶν συγγενικῶν καὶ φιλικῶν ἐπισκέψεων. . . ποῦ κάνουν τόση χαρὰ εἰς τὰ παιδάκια, ἂν μάλιστα δὲν λησμονήσουν νὰ κρατοῦν καὶ κανένα παιγνιδάκι γι' αὐτὰ οἱ ἐπισκέπται.

Ὡρισμένως ἡ ἡμέρα αὐτὴ εἶνε γιὰ τὰ μικρά, ὡς τὸ βλέπω καὶ τώρα εἰς τὸ μικρὸ παιδάκι τῆς ἀδελφῆς μου, ποῦ κάθεται κοντά μου περικυκλωμένο ἀπὸ ἁμαξάκια, καραγκιόζηδες, τόπια κτλ., ἐνθουσιασμένο, μὲ τὴ χαρὰ ζωγραφισμένη στὰ ματάκια του.

Ὦ εὐτυχία τῆς παιδικῆς ἡλικίας . . .

Ἀλλὰ τὴν νοιώθουν ἄρα γε; Ὄχι . . εὑρίσκουν πάντα ἀφορμὴ νὰ προξενοῦν λύπες στὸν ἑαυτό τους· μὲ τὸ ἐλάχιστο κλαῖνε ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιᾶς των Τωρα ὁ μικρός μας ἔγινεν ἔξαφνα πολὺ δυστυχισμένος. Μὲ σύρει ἀπὸ τὸ φόρεμα μὲ πλημμυρισμένα τὰ ματάκιά του ἀπὸ δάκρυα, γιὰ νὰ μοῦ πῇ, πῶς ἔσπασε τὸ ἁμαξάκι του . . . ἀλλὰ ἕνα γλυκό μου φίλημα, τὸν κάμῃ νὰ ξεχάσῃ τὴν λύπη του καὶ νὰ ἀναλάβῃ τὴν πρώτη του εὐθυμία. Αὐτὴ εἶναι ἡ διαφορὰ τῆς λύπης τῶν μικρῶν ἀπὸ τῶν μεγάλων . . . .

Τὸ βλέμμα μου βυθίστηκε σὲ μιὰ λουρίδα ζαφειρένιας θάλασσας ποῦ φαίνεται ἀπὸ τὸ παράθυρό μου . . . νομίζω πῶς κάτι μοῦ φέρνει τὸ κομματάκι αὐτὸ ἀπὸ τοὺς ξενητεμένους μου, κάτι ἀπὸ τὴν μικρὴ ἀνθοστόλιστη πατρίδα μας, ποῦ πέρασα τὰ πρῶτα παιδικά μου χρόνια.

Ἡ θάλασσα! Κανένα πρᾶγμα δὲν μοῦ φαίνεται ὡραιότερο στὴ φύσι, ἀπὸ τὴ θάλασσα μὲ τὸ γαλάζιο χρῶμα της καὶ μὲ τὸ ἀστραποβόλημα τῆς μουαρένιας λάμψης της· καὶ ὅταν ἀκόμη ἐξαγριώνεται τὴν ἀγαπῶ γιὰ τὴν φοβερὴ μεγαλοπρέπειά της . . . .

Ἀλλὰ ἡ πόρτα κτύπησε. Εἶνκι σὰν τὸ βιαστικὸ κτύπημα τοῦ γραμματοκομιστοῦ . . . Τρέχω ν' ἀνοίξω μόνη μου· ἀλλ' ἀρά γε θὰ μοῦ φέρῃ τίποτε εὐχάριστον. Ὄχι. Θὰ εἶνε κάρτες καὶ μπιλλιέτα μὲ τὰ ὁποῖα ψυχρῶς ἀντικατέστησαν τὴς πρωτοχρονιάτικες ἐπισκέψεις . . . Ἀλλ' ὄχι, νὰ κ' ἕνα γράμμα ἀγαπημένο. Ἀναγνωρίζω τὸ σχεδὸν παιδακίσιο ἀκανόνιστο γράψιμο τοῦ μικροτέρου ἀδελφοῦ μου, τοῦ συντρόφου τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας . . . μὲ τί ἀνυπομονησία τὸ διαβάζω . . . . Μοῦ περιγράφει τὸ ταξεῖδι του εἰς τοὺς λιμένας τῆς Εὐρώπης μὲ τὸ στόλο μας, μὲ τὰ καράβιά μας τ' ἀγαπημένα, εἰς τὰ ὁποῖα κάμνει τὴν θητείαν του . . . τὴν ὑποδοχὴ ποῦ τοὺς ἔκαμαν στὴν Ἀλεξάνδρεια . . .

Δὲν εἶναι πλέον παιδὶ καὶ ὅμως εἰς τὴν φαντασία μου τὸν βλέπω πάντοτε τὸ χαϊδεμένο ἀγοράκι μας· ἂν τὸν ἔβλεπα τώρα μὲ τὴν ὡραίαν ναυτικήν μας φορεσιά του θὰ νόμιζα ὅτι εἶνε ἀκόμη μαθητὴς μὲ τὰ ναυτικά του.

Ὅσον μονότονος, ὅσον κουραστικὴ κι' ἂν εἶνε ἡ ζωή, ἔχει καὶ στιγμὰς χαρᾶς ἀληθινῆς. Καὶ εἴν' ἐκεῖνες ποῦ μᾶς φέρνουν νέα ἀπὸ τοὺς ἀγαπητοὺς ξενητεμένους μας.

Πράκλειον (Κρήτης) **Μόσχα Μπίστη**

Η ΔΙΑΛΕΞΙΣ ΤΟΥ κ. ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΩΣ

Τὴν παρελθοῦσαν Πέμπτην ὁ κ. Ἀλέξανδρος Φιλαδελφεὺς ἔκαμεν εἰς πλήρη ἐκλεκτοῦ καὶ ὡραίου κόσμου αἴθουσαν τοῦ «Παρνασσοῦ» τὴν προαγγελθεῖσαν διάλεξίν του περὶ Περγάμου.

Τὸ θέμα του ἦτο καὶ τερπνὸν πολὺ καὶ ἐπαγωγόν, ἀφοῦ

— Μὴν ἀστείευσαι, φιλτάτη, ἐγὼ ὁμιλῶ καὶ ἐξηγοῦμαι σαφῶς. Δὲν βλέπω ἄλλον δρόμ ν διὰ τὴν εὐτυχίαν μας. Μένῃς εἰς τὸν κόσμον τοῦ πατρός σου, τοῦ ἀρχιερέως, τοῦ Σαναδρίνου, εἰς τὴν σκιὰν τοῦ νόμου, τῶν προλήψεων, τῶν μορμολυκείων ὅπου ἐγεννήθης; ποτέ, ἀλλὰ ποτὲ δὲν θὰ γίνῃς ἰδική μου, ποτὲ δὲν θέλω ὀνομασθῇ σύζυγός σου! Κρῖμα εἰς τὴν ἱερὰν ἀγάπην μας, κρῖμα εἰς τὴν ἀμοιβαίαν μας πίστιν καὶ εἰλικρίνειαν! Ὄνειρα πικρὰ μένουν ὅλα, ἐλπίδες διαψευσθεῖσαι, διαλυόμεναι εἰς δάκρυα, εἰς τέλος ὀδυνηρόν! Προβλέπω ὅλα αὐτά, λατρευτή μου Ζαχάρα, διὰ τοῦτο σὲ προτρέπω. Ἐμπρὸς λοιπόν! ὀλίγη γενναιότης. Ἔσο ἄνθρωπος τέλειος. Ἐκεῖνος τὸ φῦλον σου ἄνθρωπον τέλειον ἀναγνωρίζει καὶ κηρύσσει μεγαλοφώνως ἐπὶ παρουσίᾳ καὶ Ἰουδαίων καὶ Ῥωμαίων, τῶν κυριαρχούντων τώρα ἡμᾶς. Ἀκολούθει τὸν δρόμον τὸν ὁποῖον βαδίζει ὁ μέλλων σύζυγός σου, αὐτός, τὸν ὁποῖον σὺ ἐξέλεξας διὰ σύντροφον τοῦ βίου σου. Ἐγὼ εἶμαι Κύριος ἀρκετῆς περιουσίας, λατρευτή μου. τὰς ἀναπαύσεις τὰς ὁποίας ἔχεις εἰς τὸν οἶκον τοῦ πατρός σου θέλεις εὕρῃ εἰς τὸν οἶκον τοῦ συζύγου σου. Ἐλθέ, ἀκολούθησέ με, Ζαχάρα, εἰς τὸν κόσμον μου, ὅστις θέλει σὲ σέβεται καὶ ἐκτιμᾷ ὅπως καὶ ἐμὲ καὶ θέλει ἀναγνωρίζει εἰς ἐσὲ τὰ αὐτὰ δικαιώματα τὰ ὁποῖα ἀναγνωρίζει καὶ εἰς ἐμέ, ὅστις θέλει καθιερώσει τὴν ἀγάπην ἥτις μᾶς ἑνώνει. Ἐλθέ, ἀκολούθησέ με εἰς μίαν νέαν ζωὴν πλήρη ἐλπίδων πίστεως ἁγίας, ἀληθινῆς, ἐλευθέρας, διδασκομένης, ἥτις φέρει εἰς τὸ πνεῦμα τὸ φῶς τὴν ἀγαλλίασιν, τὴν χαράν.

— Καὶ ὀφείλω νὰ ὀνομάσω τὸν Ναζωραῖον Κύριον; εἶπεν ἡ κόρη μὲ ἀγέρωχον ὕφος, ἀλλὰ μὲ φωνὴν διακοπτομένην. Χωρὶς νὰ μεσολαβήσῃ ὅμως ἄλλος λόγος, δευτερόλεπτα μόνον ἐν σιωπῇ, καὶ μετεβλήθη τὸ ὑπεροπτικὸν καὶ περιφρονητικὸν αὐτῆς ὕφος· ἐφάνη ὡς σκεπτομένη, καὶ ἐδάκρυσεν αἰσθανθεῖσα ὅ,τι συνετάραξε τὸν λατρεύοντα αὐτὴν φίλον.

Πρὶν λάβῃ καιρὸν νὰ τῆς ἀπευθύνῃ τὸν λόγον, ὡς ἔμενον καὶ οἱ δύο σιωπῶντες, ἐλαφρὸς κρότος προσέβαλε τὴν ἀκοήν των· δὲν ὡμοίαζεν οὔτε ρανίδος νεροῦ πεσούσης, οὔτε διάβασιν νυκτερίδος ἢ κανενὸς ἄλλου νυκτερινοῦ πλανωδίου ζῳου.

«Προφυλάχθητι Ζαχάρα! Φύγε, ἐκεῖ, εἰς τὸ βάθος, ὑπὸ τὸν θόλον ἐκεῖνον, περίμενέ με, καὶ μὴν φοβεῖσαι. Ὑγίαινε ἀγαπητή μου! Ὑπὸ τὴν σκέπην τοῦ Θεοῦ! Ἔρχομαι πρὸς σέ, ἔστω καὶ ἂν ἐσήμανεν ἡ τελευταία μου στιγμή.

Ἄνευ ἄλλης λέξεως ἔσφιγξαν τὰς χεῖρας, καὶ ἔφυγεν ἡ Ζαχάρα εἰς τὸ ὑποδειχθὲν μέρος. Ὁ Λάζαρος ἔμεινεν ἀκίνητος εἰς τὴν θέσιν του, προσηλωμένον ἔχων τὸ βλέμμα εἰς τὴν πλάκα τῆς εἰσόδου. Ὡπλισμένος δὲν ἦτο· οὐδὲ ράβδον κἂν εἶχε, ἀνεμενεν ὅμως μὲ σιδηρᾶν ἀπάθειαν ὅ,τι τῷ ἐπεφύλλασεν ἡ μοῖρα. Ἡ πλάξ ἐκινήθη, μικρὸν κατὰ μικρόν, μετὰ προσοχῆς. Ἀμυδρὸν ἀστέρων φῶς διεισέδυσεν εἰς τὴν σκοτεινὴν δίοδον· νυκτερινὴ ψυχρὰ πνοὴ ἀνέμου ἐκίνησε τὰ φύλλα τῆς κλιματίδος. Ὁ Λάζαρος ὡς ἦτο εἰς πυκνὸν σκότος, σχετικῶς ἔξω ὑπὸ τὸν αἴθριον οὐρανόν, ἂν καὶ ἀσέληνος ἡ νύξ, τῷ ἐφαίνετο ὁ τόπος φωτεινός· διακρίνει ἐν σῶμα ὑπὸ τὰ φυλλώματα, γονατισμένον, παρατηροῦν εἰς τὰ ἔσω. Τὸ σῶμα ἐφαίνετο ὡς πολεμιστοῦ, φέρον θώρακα· ὄπισθεν τούτου φαίνεται μία ἄλλη μορφή, ὡς λευΐτου. Ἀφοῦ ἐπεσκόπησαν ἐπὶ λεπτά τινα, μὴ δυνάμενοι νὰ διακρίνωσι βεβαίως οὐδὲν εἰς τὸ βαθὺ σκότος τοῦ ἐσωτερικοῦ, ἀπεσύρθησαν, ψιθυρίζοντες ἀναμεταξύ των. Ὁ Λάζαρος μένει ἐξακολουθητικῶς εἰς τὴν θέσιν του, ὡς ἀπολιθωμένος, ἀκίνητος.

Ἔρχεται τότε τρίτος κρατῶν ἄβα καὶ φωτίζων τὸ μέρος, καὶ ἀναγνωρίζει ὁ Λάζαρος ὑπὸ τὴν περιβολὴν τοῦ θωρακοφόρου τὸν ἀρχιερέα καὶ λευΐτας καὶ φύλακας περὶ αὐτόν. Ὡς δὲν εἶχεν ἀφήσει καὶ τὴν θέσιν του ὄχι μακρὰν τῆς εἰσόδου, προσέπεσεν ἐπίσης εἰς τὰ ὄμματα τοῦ ἀρχιερέως ἀμέσως, ὅστις ἦτο ἐπὶ κεφαλῆς τῆς σπείρας. Οἱ δύο ἄνδρες εἶδον ἀλλήλους μὲ βλέμμα φρικῶδες.

Πρῶτος ὁ ἀρχιερεὺς λαμβάνει τὸν λόγον: «Συγγνώμην, Κύριε ἀρχιτέκτον, μὴ ἐπιτρέπῃς νὰ σ' ἐρωτήσω ποῖος λόγος ὡδήγησε τὰ βήματά σου εἰς μέρος, τὸ ὁποῖον εἶνε καθιερωμένον πρὸς λατρείαν τοῦ Ἰεχωβᾶ καὶ τῶν λειτουργῶν του; Τῇ ἀληθείᾳ θέλει εἶσθαι πολὺ σπουδαία ὑπόθεσις ἀφοῦ ἐξηνάγκασεν ἐσέ, τὸν ἔντιμον νέον νὰ παραβιάσῃς εἴσοδον, τὴν ὁποίαν σέβεται καὶ ὁ μὴ ἔχων ἱερὸν καὶ ὅσιον υἱὸς τῆς ἐρήμου».

(Ἀκολουθεῖ).

ἄλλως τε ἀνεφέρετο εἰς τοὺς θησαυροὺς τοῦ ἀρχαίου κόσμου, θησαυροὺς τοὺς ὁποίους, φεῦ! οἱ ξένοι περισυλλέγουν καὶ ἀποθησαυρίζουν εἰς τὰ μουσεῖα των πανταχόθεν σήμερον, ὡς πολὺ ὀρθῶς καὶ μὲ πόνον καρδιᾶς, εἶπεν ὁ κ. Φιλαδελφεύς.

Ὁ ῥήτωρ λεπτομερῶς ἀνέφερε τὰς δυσκολίας, ἃς ἀπήντησεν ἡ Γερμανικὴ ἀρχαιολογικὴ ἑταιρία ὅταν ἤρχισεν ἐκεῖ τὰς ἐργασίας, μὴ ὑπάρχοντος τότε οὐδενὸς μέσου συγκοινωνίας καὶ παρεμβαλομένων αὐτῇ πλείστων προσκομμάτων ἀπὸ τὰς Τουρκικὰς ἀρχάς.

Δὲν ἀπεθαρρύνθησαν ἐν τούτοις οἱ σοφοὶ ξένοι, καὶ αἱ ἀνακαλύψεις των τοὺς ἀποζημίωσαν δι' ὅλας τὰς θυσίας καὶ τοὺς κόπους των. Ἡ ἀνασκαφεῖσα Ἀκρόπολις τῆς Περγάμου ἔφερεν εἰς φῶς δύω ὡραίους ἀρχαίους ναοὺς τὸν τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀθηνᾶς, Θέατρον, Ἀγορὰν κλπ. Τὰ εὑρεθέντα ἀγάλματα καὶ ἰδία τὸ τοῦ Ὀλυμπίου Διός, τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται εἰς τὸ μουσεῖον τοῦ Βερολίνου εἶναι μεγίστης ἀξίας.

Ὁ κ. Φιλαδελφεὺς ἐτόνισε μὲ πικρίαν τὴν ἀδράνειαν, μεθ' ἧς ἡ ἐδῶ ἀρχαιολογικὴ Ἑταιρεία προβαίνει εἰς τὰς ἐνεργείας της, ἔχουσα ἀκόμη ἀνεκμετάλλευτον καὶ θαμμένον ὑπὸ καλύβας καὶ τρώγλας τὸν περὶ τὴν Ἀκρόπολιν χῶρον.

Τὴν ὁμιλίαν τοῦ κ. Φιλαδελφέως ἐποίκιλε πληθὺς φωτεινῶν εἰκόνων, τὸ τέλος δὲ αὐτῆς ἐπεσφράγισαν θερμὰ χειροκροτήματα τοῦ πολυπληθοῦς καὶ ἐκλεκτοῦ ἀκροατηρίου του.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Κωστῆ Παλαμᾶ. **Ἡ Ἀσάλευτη Ζωή.** Τόμος νέων ποιημάτων, εἰς τὸν ὁποῖον δημοσιεύονται: αἱ Πατρίδες — Ὁ γυρισμός — Τραγοῦδι τοῦ Ἥλιου — Στίχοι σὲ γνωστὸ ἦχο — Φοινικιὰ — Ἑκατὸ φωνὲς — Ὕμνοι καὶ θυμοὶ Μεγάλα ὁράματα — Κάποια τραγούδια. Τυπογραφεῖον *Ἑστία.* Τιμὴ δρ. 3 διὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ 3 χρ. εἰς τὸ ἐξωτερικόν.

Ἀνδρέα Καρκαβίτσα. **Ὁ Ἀρχαιολόγος.** Τόμος νέων διηγημάτων, τῶν ὁποίων προηγεῖται ὁ «Ἀρχαιολόγος, διήγημα ἐκτενέστατον. Τυπογραφεῖον *Ἑστία.* Τιμὴ 4 δρ εἰς τὴν Ἑλλάδα, 4 φρ. χρ. εἰς τὸ ἐξωτερικόν.

Ἀχιλλέως Παράσχου. **Ἀνέκδοτα ποιήματα.** Τόμοι δύω μὲ προλόγους τοῦ ἀοιδίμου Τιμολέοντος Φιλήμονος καὶ τοῦ κ. Ἀγγέλου Βλάχου. Τυπογραφεῖον Παρασκευᾶ Λεώνη. Τιμὴ τῶν 12 τόμων δρ. 8.

Ἰωάννου Δαμβέργη **Ἐπεισόδια τῆς ζωῆς** Διηγήματα. Τυπογραφεῖον Σακελλαρίου. Τιμὴ δρ. 5.

Ἀγγέλου Τανάγρα. **Σπογγαλιεῖς τοῦ Αἰγαίου.** Μυθιστόρημα ἐκδόται: Υἱοὶ Ἀνέστη Κωνσταντινίδου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κον Γ. Δ. Ἰγ. Ροζιόρι. Ἐλήφθησαν αἱ συνδρομαὶ μέχρι Μαΐου 1906. Ἀπόδειξι προσεχῶς ἐντὸς τῶν φύλλων. — Καν Εἴ. Ρ. Μεσολόγγιον. Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστίας. Ἀποδείξεις ἀποστέλλονται ἐντὸς τοῦ φύλλου. — Καν Γ. Στρ Ζάκυνθον. Ἐλήφθη. Εὐχαριστίας. Ἡμερολόγιον δὲν ἐξεδόθη. — Καν Ἀγ. Σ. Τ. Τρίπολιν Βαρβαρίας. Ἐλήφθη. Εὐχαριστίας. Συνεμορφώθημεν ὁδηγίαις σας. — Καν Π. Β. Α. Πύργον. Ἐλήφθη. Ἀπόδειξιν, ὡς καὶ ὅλαι αἱ ἀποστειλασαι ἕως τώρα τὰς συνδρομάς των θὰ λάβετε ἐντὸς τοῦ προσεχοῦς φύλλου. Τὸ φύλλον τῆς 9 Ἰανουαρίου δὲν ἐλάβετε, διότι καί ἐφέτος, ὡς καὶ καὶ κατὰ τὰ ἄλλα ἔτη ἓν φύλλον δὲν ἐκδίδεται ἕνεκα τῶν ἑορτῶν. — Κον Γ. Α. Κάϊρον. Ἐλήφθησαν καὶ τῶν δύο ἐτῶν. Εἴμεθα σύμφωνοι. Εὐχαριστίας. — Καν Ζ. Ζ. Ληξούριον. Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστίας. Διατὶ ἐσπεύσατε; — Καν Ρ. Α. Βάρναν. Ἐλήφθη. Εὐχαριστίας. — Δα Μ. Μπ. Ἡράκλειον. Ἐπιστολή σας μετὰ φρ. χρ. 36 ἐλήφθη. Θερμὰς εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ φροντίδα. Συμμορφούμεθα ὁδηγίαις σας. Δημοσιεύεται σήμερον. — Καν Ε. Θ. Γενεύην. Ἐλήφθη. Εὐχαριστίας. Ἀπόδειξις ἀποστέλλεται ἐντὸς φύλλου. — Δα Εὐ. Ἀρ. Τρίπολιν. Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστίας. Ἀλλ' ἡ κ. Κ, εἶχε παραιτηθῆ ἀπὸ πέρυσιν. Ὡς πρὸς τὰς ἄλλας θὰ φροντίσω κατ' εὐθεῖαν. Καν Αἰκ Ἀν. Βιρκὲτ-Ελ-Σαβ. Νέα συνδρομήτρια ἐνεγράφη. Εὐχαριστίας. Καν Ε. Ε. Κ. Ἅγιον Γεώργιον Βόλου. Ἐλήφθη. Εὐχαριστίας. Δα Εὐ. Ζ. Ἄμφισσαν. Ἐλήφθη. Εὐχαριστίας. — Δα Α. Ν. Π. Ἀστακόν. Εὐχαριστῶ διὰ θερμὰς λέξεις.

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Ψάρι πηκτή. Πέρνετε ἕνα ἢ καὶ περισσότερα μεγάλα ψάρια καὶ ἀφοῦ τὰ καθαρίσετε, βγάζετε ὅλα τὰ φιλέτα των, δηλ. τὰ μεγάλα ψαχνὰ κομμάτια, τὰ ὁποῖα κόπτετε εἰς ὅμοια σχήματα τετράγωνα ἢ στρογγυλά. Τὰ ὑπόλοιπα τῶν ψαριῶν, κεφάλια, λαιμούς, κόκκαλα, οὐρές, τὰ βράζετε καλά, καλὰ μὲ ἀρκετὸ νερό, μὲ ὀλίγα καρότα, μὲ ἕνα κρομμύδι καρφωμένο μὲ 2 γαρίφαλα, μὲ ἕνα φύλλο δάφνη καὶ μὲ ὀλίγο πιπέρι ὁλόκληρο. Το ψαρόζουμο πρέπει νὰ μείνῃ τόσο ὅσο θὰ χρειασθῇ διὰ τὴν πηκτὴν καὶ διὰ τὸ ψύσιμο τῶν φιλέτων. Αὐτὰ τὰ ἁλατίζετε, τὰ βάζετε εἰς μία καραβάνα μαζὶ μὲ ὀλίγο ζουμὶ τοῦ ψαριοῦ, μὲ μισὴ κουταλιὰ βούτυρο, μὲ ἕνα ποτηράκι ἄσπρο κρασὶ καὶ τὰ βράζετε. Ἔπειτα πέρνετε τὰ φιλέτα, τὰ ἀραδιάζετε κανονικὰ μέσα εἰς μίαν φόρμαν. Χωριστὰ ἔχετε βάλει νὰ μουσκεύουν εἰς χλιαρὸ νερὸ ἑπτὰ φύλλα κόλλας. Τὰ στίβετε καλά, καλὰ καὶ τὰ βάζετε μέσα εἰς τὸ ζουμί, τὸ ὁποῖον ἔχετε περάσει ἀπὸ τρυπητὸ Τὰ βάζετε ἐπάνω εἰς τὴν φωτιὰ καὶ χύνετε μέσα δύο ἄσπρα αὐγῶν, προσθέτετε ὀλίγον λεμόνι καὶ κτυπᾶτε ὅλα μαζὶ διαρκῶς, ὡς ποῦ νὰ πάρῃ βράσιν. Τότε ἀφοῦ σηκώσει ὁ ἀφρός, περνᾶτε τὸ ζουμί σας ἀπὸ καθαρὴ πετσέτα. Χύνετε τότε τὸ ζουμὶ μέσα εἰς τὴν φόρμα, ὅπου ἔχετε τὸ ψάρι καὶ τὸ βάζετε μὲ πάγο ἀπὸ πάνω καὶ ἀπὸ κάτω. Ὅταν πήξῃ, τότε βάζετε μιὰ στιγμὴ τὴν φόρμα εἰς ζεστὸ νερὸ καὶ ἔτσι βγαίνη εὔκολα. Ἂν ἡ φόρμα σας ἔχει τρύπα εἰς τὴν μέσην, τὴν γεμίζετε ἢ μὲ ρωσσικὴν σαλάταν, ἢ μὲ πατατίτσαις καὶ καρότα σκεπασμένα μὲ μαγιονέζα, μὲ τὰ ὁποῖα γαρνίρετε καὶ τὴν πιατέλα σας τριγύρω ἀπὸ τὴν πηκτή.

Τὰ Βιβλία τῆς Αὐγῆς. Ὑπὸ κ. Κ. Παρέν. *Ἡ χειραφετημένη καὶ ἡ Μάγισσα.* Εἰς τὰ μυθιστορήματα αὐτὰ μελετᾶται καὶ εἰκονίζεται ἡ γυνὴ τῆς παλαιᾶς ἀνατροφῆς ἐν συγκρίσει πρὸς τὰς γυναῖκας τοῦ σημερινοῦ πολιτισμένου κόσμου, τὰς ἀνατρεφομένας μὲ τὸ πρακτικὸν πνεῦμα καὶ τὴν ὀρθὴν τοῦ προορισμοῦ των ὡς ἀνθρωπίνων ὄντων ἀντίληψιν.

Εἰς τὴν Χειραφετημένην περιγράφονται ὁ βίος, τὰ ἤθη καὶ ἔθιμα τῆς Κ)πόλεως, εἰς τὴν Μάγισσαν ἡ ζωὴ τῶν Ἀθηνῶν κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν ὀλυμπιακῶν ἀγώνων. Καὶ τὰ δύω συγκινοῦν, τέρπουν καὶ διδάσκουν. Ἀνατέμνουν τὴν γυναικείαν καρδίαν καὶ δίδουν πλήρη ἰδέαν τῶν πλεονεκτημάτων τῆς νέας ἐπὶ τῆς παλαιᾶς ἀνατροφῆς.

Καθὲν ἀπὸ τὰ βιβλία αὐτὰ ἀποτελεῖται ἀπὸ 400 περίπου σελίδας καὶ τιμᾶται διὰ τὰς Ἀθήνας δρ. 3 διὰ τὰς ἐπαρχίας 3,50 καὶ διὰ τὸ ἐξωτερικὸν φρ. χρ. 3.

Πᾶσα αἴτησις ἀπευθύνεται πρὸς τὴν κ. Κ. Παρρέν, ὁδὸς Πανεπιστημίου ἀρ. 27 καὶ συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου.